

господарства та товарами і послугами що надаються йому. Вона зумовила величезну заборгованість сільськогосподарських товаровиробників, хронічну збитковість сільськогосподарського виробництва, економічну базу бартеризації, ускладнення кредитної системи та товарно-грошових відносин. Цінова політика повинна здійснюватися на основі вільного ціноутворення у поєднанні з державним регулюванням та посиленням антимонопольного контролю за цінами на матеріально-технічні ресурси, енергоносії і послуги, що надаються товаровиробникам за умов запровадження єдиної методології ціноутворення на основі концепції ціни виробництва.

Сьогодні система ціноутворення навіть близько не забезпечує еквівалентного рівня цін, тобто таких цін, які надають сільському господарству фінансові ресурси, що доводять розвиватися в режимі суто ринкової самоокупності. Слід сказати, що повністю еквівалентної системи аграрного ціноутворення немає і в найбільш розвинених країнах, де різні форми бюджетної підтримки дуже суттєво доповнюють цінове джерело фермерських доходів. Та сучасні глобальні трансформації світового продовольчого ринку некавалю, але невблаганно посилюють ринкову конкуренцію, збільшуючи питому вагу цінової складової у відтворювальному процесі сільського господарства.

Досягти максимально можливого у сучасних умовах обсягу реалізації сільськогосподарської продукції можна за допомогою встановлення її рівноважної ціни. Процес формування рівноважної ціни передбачає урахування чинників формування ринкового попиту та відповідних чинників формування ринкової пропозиції.

Зважаючи на те, що у сучасних умовах набуває свого поширення укладання попередніх договорів на купівлю-продаж сільськогосподарської продукції, з метою узгодження інтересів суб'єктів ринку, в попередніх договорах на продаж сільськогосподарської продукції потрібно передбачити можливість узгодження фіксованої ціни об'єкта продажу у майбутньому зазначенням, що при настанні певних умов вона змінюється. Крім того, якщо виробництво сільськогосподарської продукції здійснюється на орендованій землі, передбачення такої можливості є доцільним в попередніх договорах оренди земельних ділянок (паїв).

Підбиваючи підсумок, зазначимо, що формування ціни залежить від вдосконалення цінового механізму, яке можливо здійснювати за такими основними напрямками:

1. Для усунення існуючого диспаритету між

сільським господарством і тими галузями, що його обслуговують, необхідно, по-перше, застосовувати методику визначення паритетних цін на сільськогосподарську і промислову продукцію, якими компенсуються суспільно необхідні витрати і забезпечується однаковий для всіх сфер діяльності рівень прибутку на вкладений капітал (включаючи вартість землі) з урахуванням терміну його обороту. По-друге, важливе значення має законодавче посилення антимонопольного контролю за формуванням цін на матеріально-технічні ресурси і послуги, що надаються сільському господарству, шляхом встановлення граничних цін на продукцію монопольних підприємств.

2. Створення інтервенційних фондів, які сприятимуть стабілізації ринкових цін, а також забезпечувати гарантовану нижню цінову межу. Досвід зарубіжних країн показує: бюджетні копії для їх функціонування необхідні на початковому етапі, далі вони функціонуватимуть на умовах повного госпрозрахунку, самофінансування і самоокупності, тому що закуповують агропродукцію за нижчими цінами, а продають за вищими.

Необхідно встановлювати граничний розмір посередницьких і торговельних надбавок за видами кінцевої продукції відносно закупівельної або оптової ціни, що дасть змогу протидіяти невинуватому завищенню роздрібних цін.

Література:

1. Шпичак О.М. Теоретико-методологічні аспекти ціноутворення на сільськогосподарську продукцію / О.М. Шпичак // Економіка АПК. – 2012. – № 1. – С. 3–10.
2. Шпичак О.М. Принципи ціноутворення в АПК // Економіка АПК. – 2015. – № 3. – С.3-10.

РОЗГЛЯД ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК СИСТЕМИ

БАРАНОВА К. І.

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

Науковий керівник – ст. викладач

Харчевнікова А. С.

Людина, як свідомо діюча особистість, звичайно, має безліч запитань і відповідей, проблемних ситуацій і рішень. Тому однією із найактуальніших проблем у цьому контексті є саме управління функціонуванням систем, у які людина входить як головний складовий елемент.

Теорія організації, як наука, покликана дати ключ до засвоєння законів і принципів організаційних систем, зробити їх зрозумілими з погляду внутрішнього устрою і механізму функціонування.

Щоб реалізувати поставлені завдання, а також, мати змогу для перебудови системи управління, організація повинна самостійно формувати цілі і завдання, розробляти стратегію і тактику розвитку, знаходити необхідні матеріальні та трудові ресурси. Тоді, звісно, це дасть змогу розширити обсяг робіт, що входять у сферу діяльності менеджера, ускладнити процес їх виконання.[1]

Звернувшись до літературних джерел, нам найбільше імпонує визначення організації Честера Бернарда, яке повністю розкриває суть поняття. Отже, за Ч. Бернардом, “Організація – це група людей, діяльність яких свідомо координується для досягнення загальної мети або спільних цілей”.

Якщо говорити про ресурси, які використовують всі існуючі організації, то можна виділити, звичайно, чотири основні види: людські, фінансові, фізичні (сировина, устаткування), інформаційні ресурси.

Також, цілком зрозуміло, що ресурси для виробництва продукції беруться з зовнішнього середовища, а продукція, що виробляється, реалізується у зовнішньому середовищі. І, звичайно ж, організація існує лише у взаємодії з зовнішнім середовищем.

Якщо навіть декілька людей у своїй діяльності мають спільну мету, вони повинні розподілити роботу між собою. Тому, мінімальне для будь-якої організації число працівників складається з двох осіб.

Оскільки робота в організації розподіляється між окремими підрозділами та виконавцями, хтось має координувати їх діяльність.

Звичайно ж, внаслідок цього об'єктивно виникає необхідність у так званому вертикальному розподілі праці, тобто в діяльності з координації роботи підрозділів та окремих виконавців у середині підрозділів, що і є сутністю управління організацією.

Таким чином, необхідність управління об'єктивно виникає внаслідок горизонтального та вертикального розподілу праці в організації. Оскільки розподілення праці є загальною характеристикою діяльності будь-якої організації, то, звісно, всі організації потребують управління.

Система – це певна сукупність взаємопов'язаних взаємодіючих елементів, що характеризуються цілісністю, стійкістю. Тому, звичайно, розгляд організації як системи є продуктивним, оскільки це дає змогу систематизувати і класифікувати організацію.

Багато вчених розглядали організацію як систему. Наприклад, В.Садовський у своїх роботах зазначив, що системний підхід є відкритим описом процедур визначення об'єктів як систем та способів їх специфічного системного дослідження. За системного підходу увага дослідників спрямована на склад організації, властивості елементів, що виявляються у взаємодії.

Цим самим можна стверджувати, що не може бути досягнуто поставлених цілей в діяльності людини без організації, а, звідси, і організації – без системного підходу.

Таке поняття, як «Структура» без сумніву відноситься до системного підходу і є внутрішньою організацією системи. Структура є дуже важливою в цьому контексті, адже вона дає змогу визначити низку істотних проявів організації як системи.

Отже, організація, будучи цілісним, системним утворенням, характеризується стійкістю, тобто завжди прагне відновити порушену рівновагу, компенсуючи зміни, що виникають під впливом зовнішніх чинників.

І, звичайно ж, організація розглядається як інтегроване ціле, в якому кожен структурний елемент займає своє місце, виконуючи свою функцію.

Тобто, можна стверджувати, що організація є невід'ємним процесом у діяльності будь-якої людини, тому завжди це питання залишиться актуальним, адже без організації дуже важко, навіть практично неможливо досягти успіху.

Література:

1. Монастирський Г.Л. Теорія організації: [Навч.посібник]./- Г.Л. Монастирський. – К.: Знання, 2008. – 319 с.
2. Кузнецов Ю.В. Организация производства и управление персоналом / Ю.В. Кузнецова // Науковий вісник. ЧДІЕУ. – 2009. – № 2. – С. 16.
3. Дафт Р.Л. Теория организации: Учебник для студентов вузов / Р.Л. Дафт; Пер. с англ. Э.М. Коротков. - М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2012. - 736 с.

МАРКЕТИНГОВА СТРАТЕГІЯ ПІДПРИЄМСТВА У СУЧАСНИХ УМОВАХ

БАРЧАН К. М.

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

Науковий керівник – ст. викладач

Власенко Т. В.

Глобалізація бізнесу, посилення конкуренції,